

Arrest

nr. 181 828 van 6 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-L. BROCORENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Bagdad te Irak op (...). U heeft heel uw leven in de Al-Hurriya wijk gewoond te Bagdad, eerst in het ouderlijk huis, daarna bij uw schoonouders en vanaf 2010 bent u er met uw gezin zelfstandig gaan wonen in een huurhuis. U bent een sjiitische Arabier, behorend tot de stam (ashira) Al-Mashrafi.

Uw echtgenoot werkte sinds maart 2005 voor de VN missie UNAMI als elektricien. U werkte als leerkracht Engels. Uw broer A. H. N. (...) werkt ook voor de VN missie UNAMI en is als directeur van de

afdeling de directe meerdere van uw echtgenoot. Uw broer M. H. N. (...) (OVnr. (...)) is met u mee gevlucht naar België.

Uw echtgenoot had gehoord dat mensen die voor de Amerikanen werkten asiel konden aanvragen bij de Amerikaanse ambassade. Uw broer A. (...) had ook al asiel aangevraagd en u besloot het ook te doen. Hoewel u noch uw echtgenoot ooit persoonlijke problemen hebben gekend, leek het u een kans. Op 25 februari 2014 heeft u met uw gezin een 1e interview mogen afleggen op de Amerikaanse ambassade in de groene zone van Bagdad.

Enkele dagen later, begin maart 2014, zouden er 4 mannen in militair uniform bij u een huiszoeking hebben gedaan. Uw echtgenoot liet ze binnen, maar kort daarna begonnen ze hem vragen te stellen over zijn werk en werd hij als verrader en spion bestempeld. De mannen hebben vervolgens 5.000 US dollar buitgemaakt en verlieten uw woning. U en uw gezin bleven ongedeerd.

In december 2014 kwamen de 4 mannen terug. U herkende ze meteen als uw eerdere belagers. Dit keer gaf uw echtgenoot ze 2.000 US dollar, het geld dat u op dat moment in huis had. Uw belagers maanden uw echtgenoot aan niet te verhuizen en ook niet naar de autoriteiten te stappen. Ze zouden uw gezin beschermen, elders zouden ze dat niet kunnen doen en zou uw gezin ten prooi vallen aan andere groeperingen met minder tolerantie voor mensen die voor de Amerikanen werkten. U en uw echtgenoot vatte dat op als een doodsb bedreiging.

In mei 2015 keerden de mannen wederom terug. De mannen waren dit keer niet in uniform. Dit keer vroegen ze 50.000 US dollar. Uw echtgenoot kreeg een maand de tijd om het bedrag bij elkaar te krijgen. Uw echtgenoot gaf te kennen dat jullie niet over dat bedrag beschikten. De belagers toonden foto's van u en de kinderen, waarop jullie net de school verlieten. U en uw echtgenoot vatte dit op als een bedreiging. Ze zouden een gezinslid ontvoeren als het bedrag niet zou worden betaald. Uw echtgenoot heeft uw broer gevraagd om vliegtuig tickets te kopen voor Turkije. Jullie zijn vervolgens direct vertrokken. U had zelfs niet de kans om bagage mee te nemen.

Gedurende de periode dat uw gezin werd belaagd, lichtte u de Amerikaanse ambassade in over de voorvallen en vroeg u hen de procedure te versnellen. U kreeg het advies om van adres te veranderen. Een andere mogelijkheid bestond erin om in Jordanië of Egypte de procedure verder te zetten, maar u kreeg geen inreisvisa voor deze landen.

Op 29 mei 2015 verliet u Irak. U bent met het vliegtuig van Bagdad naar Turkije gereisd. U bent vervolgens ongeveer twee maanden in Turkije gebleven. U bent van Turkije naar Griekenland gereisd, om via een reis langs enkele Balkanlanden, in Hongarije aan te komen. Vervolgens heeft u uw reis verder gezet om, via Oostenrijk en Duitsland, België te bereiken op 15 augustus 2015. Op 17 augustus 2015 heeft u asiel aangevraagd in België.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. Aangezien uw echtgenoot in het kader van zijn asielaanvraag de erkenning van vluchteling en de status van subsidiair beschermde niet kan worden toegekend, dient te worden besloten dat u er evenmin in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uit hoofde hiervan is de beslissing van uw echtgenoot ook voor u van toepassing. Deze beslissing luidt als volgt:

"Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u heeft verklaard reeds in juni 2013 een asielprocedure te zijn opgestart onder het US Refugee Admissions Program (USRAP). Onder het USRAP programma komt u in aanmerking voor asiel in de Verenigde Staten als uw beroepsactiviteiten gelieerd zijn aan de Amerikaanse aanwezigheid in Irak en u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft omwille van deze beroepsactiviteit (zie USRAP eligibility guidelines in de blauwe map). U heeft echter verklaard geen persoonlijke vrees voor vervolging te hebben gehad ten tijde van de aanvraag (gehoorverslag CGVS, dd. 19/5/2016, p. 11). U en uw echtgenote zouden gezien jullie hoge scholingsgraad hebben moeten weten dat u niet in aanmerking zou komen voor asiel. Dat blijkt ook uit het feit dat niet u, maar uw vrouw een aanvraag heeft ingediend (CGVS, p. 11). Uw echtgenote heeft de aanvraag ingediend als zus van A. H. N. (...), tevens uw meerdere op het werk, die zogezegd wel een persoonlijke vrees voor vervolging koesterde. A. H. N. (...) was tevens een goede vriend van u en uw buurman in de Al-Hurriya wijk. Ten tijde van het gehoor op 19 mei 2016 was A. (...) nog steeds woonachtig op dat adres in Bagdad. U gevraagd hebbende naar de problemen van uw schoonbroer wist u alleen te vertellen dat hij werd

bedreigd (CGVS, p. 11-12). Ook uw echtgenote moest het antwoord schuldig blijven. Zij verklaarde dat ze niets wist van de inhoud van de problemen van A. (...), hoewel hij verschillende problemen zou hebben (CGVS B, p. 7-11). Meerdere keren is er naar de problemen van A. (...) gevraagd, waarbij werd gesteld dat het meest concrete probleem is dat hij voor de Amerikanen werkte (CGVS B, p. 7). Ondanks de zeer hechte band die u en uw echtgenote heeft met A. (...) (CGVS B, p. 7), weet u noch uw echtgenote niks van zijn problemen. Het verbaast bovendien dat u verklaarde dat u niks over uw problemen met iemand deelde. Uw echtgenote verklaarde zeer duidelijk dat u uw beide problemen met A. (...) besprak. Het was ook A. (...) die u adviseerde om het land te verlaten en het was ook A. (...) die u als ziek heeft gerapporteerd op het werk (CGVS B, 8-9). Het verzwijgen van uw relatie tot uw schoonbroer A. (...), ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op essentiële punten.

Bovendien is uw relaas omtrent de afpersing weinig aannemelijk. U verklaarde dat de eerste intimidatie enkele dagen na uw bezoek aan de Amerikaanse ambassade plaatsvond (CGVS, p. 10). U vermoedde dat ze uw adres hebben gevonden, omdat ze u gevolgd hebben. Ze vertelden u ook nadrukkelijk dat ze gezien hebben dat u uit de Amerikaanse ambassade kwam (CGVS, p. 10). Dat was immers hun bewijs dat u voor de Amerikanen werkte. Het is wel erg opmerkelijk, daar de Amerikaanse ambassade in de groene zone is gevestigd net als uw werkgever. Wie de groene zone zou willen betreden moet zich identificeren en wordt gecontroleerd. Wie geen reden heeft zich naar daar te begeven kan de zone ook niet betreden. Uw belagers moeten dus ook in de groene zone zijn geweest en een geldige reden hebben gehad zich daar te begeven. Hun identiteit is gecontroleerd en ze zijn bekend bij de beveiligingsbeambten daar. Het is dan ook zeer merkwaardig dat u uw werkgever niet heeft ingelicht over het incident (CGVS, p. 13). Uw echtgenote vond het logisch dat u uw werkgever, de VN missie UNAMI, niet op de hoogte heeft gebracht. "Waarom zou u, ze hebben er niks mee te maken", aldus uw echtgenote (CGVS B, p. 8).

Bovendien heeft u ook geen aangifte gedaan. De mannen waren in uniform en mogelijks politiemannen of van het leger. U verklaarde dat u het zo alleen maar erger had kunnen maken (CGVS, p.13). De daders waren voor u en uw echtgenote duidelijk herkenbaar, daarom kon u ze de tweede en derde keer ook direct herkennen (CGVS, p.14; CGVS, p. 9). U kon perfect actie ondernemen tegen uw belagers, maar u deed niks. U nam zelfs geen voorzorgsmaatregelen. De eerste keer werd u 5.000 US dollar afhandig gemaakt, de tweede keer 2.000 US dollar. Er mag verwacht worden dat dergelijke grote bedragen niet meer in huis worden gehouden als u al eens het slachtoffer bent geweest van afpersing. U daarmee geconfronteerd stelt u dat het eigenlijk om niet zoveel geld ging, het was maar een maandloon (CGVS, p. 11, p. 13), soms had u zelfs meer in huis, bovendien is het normaal in Irak (CGVS B, p. 9). Uw lakse houding ten aanzien van het geld en uw weigering om actie te ondernemen tegen uw belagers, maken uw verhaal weinig geloofwaardig. Bovendien is de kans erg gering dat criminelen die zich in de groene zone hebben begeven, u vervolgens volledig herkenbaar komen afpersen. U vervolgens weer voor lange tijd met rust laten, om u wederom volledig herkenbaar een 2e en zelfs 3e keer af te persen.

Daarnaast had u heel gemakkelijk naar een ander adres kunnen verhuizen. U woonde immers in een huurhuis (CGVS, p.15; CGVS B, p. 11). Uw schoonbroer, buurman en tevens chef op het werk, A. (...), verbleef geregeld in de groene zone in verband met zijn eigen veiligheidssituatie (CGVS B, p. 8). A. (...) had u kunnen helpen met een relocatie. Uw gezamenlijke inkomen bedroeg ongeveer \$ 3.250 US dollar, ruim voldoende om elders een woning te gaan huren. Uw verklaring dat u dat niet deed, omdat u anders uw werk moest opgeven (CGVS, p. 14), is geen afdoende verklaring. U dacht er wel aan om naar een andere wijk te gaan, maar u en uw echtgenote wisten dat ze u gingen volgen en vermoorden (CGVS, p. 11, P. 14; CGVS B, p. 9-10). Uw verklaring dat u vrees had om aangifte te doen, omdat uw belagers in uniform waren en u aldus geen vertrouwen had in de overheid, is ongeloofwaardig. U stelt immers dat de politie en het leger mogelijks met uw belagers meewerken en dat u daarom nergens meer veilig was (CGVS, p. 13; CGVS, p. 9). U stelt verder dat u niet kon verhuizen, omdat u het dreigement erg serieus nam (CGVS, p. 14). Dat iemand met een dergelijke vrees voor de overheid via de internationale luchthaven van Bagdad het land verlaten heeft, ondermijnt uw verklaringen dat u een gegronde vrees voor de overheid zou dienen te koesteren. Bijgevolg is de door u geschetste gang van zaken in geen geval een geloofwaardig en overtuigend relaas van de feiten. Als u werkelijk het doelwit van vervolging zou zijn geweest en angst voor de gewapende macht diende te koesteren, kan men logischerwijs verwachten dat u anders gehandeld zou hebben.

Tot slot dient er nog te worden opgemerkt dat uit een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen en de verklaringen van uw vrouw, er een aantal tegenstrijdigheden blijken te zijn die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend ondermijnen. U geeft aan met niemand gesproken te hebben over de incidenten, zelfs niet met uw moeder (CGVS, p. 13-14). Uw echtgenote verklaarde echter dat u er uitgebreid over gesproken heeft met uw schoonbroer A. (...), hij heeft u zelfs geadviseerd om het land te verlaten (CGVS B, p. 8-9). U verklaarde bovendien dat uw schoonbroer de tickets voor u heeft gekocht (CGVS, p. 11) en dat uw broer F. H. (...) uw documenten heeft nagestuurd

(CGVS, p. 7). Het is erg vreemd dat u van hem nog diensten vraagt, maar dat u hem op geen enkel moment heeft willen inlichten, omdat het gevaarlijk kan zijn voor de mensen om u heen (CGVS, p. 13). Bovendien is uw schoonbroer M. H. N. (...) (OVnr. (...)) met u meegereisd. U noch uw echtgenote heeft iets over hem gezegd, terwijl er nadrukkelijk is gevraagd of er nog andere familieleden zijn met problemen (CGVS, p. 15; CGVS B, p. 4, p. 11). Enkel A. (...) zou problemen hebben en hij woont nog op hetzelfde adres, naast uw voormalige woning waar al uw problemen zich voordeden. A. (...) heeft overigens nooit problemen gehad op dat adres (CGVS B, p. 8, p. 11).

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De documenten in verband met uw werk tonen enkel aan dat u effectief voor de VN missie UNAMI heeft gewerkt. De andere documenten dienen enkel ter staving van uw identiteit en plaats van herkomst, waarover er geen twijfel bestaat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en

11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De

actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren

dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, M. H. F., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 192 652. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 6 juli 2016. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift dezelfde stukken 4 tot en met 18 als deze toegevoegd aan het verzoekschrift van haar echtgenoot.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 181 827 van 6 februari 2017 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan M. H. F.. Het arrest genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Bagdad te Irak op (...). U heeft vanaf uw 8e levensjaar in de Al-Hurriya wijk gewoond te Bagdad, eerst in het ouderlijk huis en vanaf 2010 huurde u er een woning voor uw gezin. U bent een sjitische Arabier, behorend tot de stam (ashira) Al-Mohamadawi.

U werkte sinds maart 2005 voor de VN missie UNAMI als elektricien. U verklaart een maandelijks inkomen te hebben gehad van 2.500 US dollar per maand. Uw echtgenote werkte als leerkracht Engels en had een maandelijks inkomen van 750 US dollar. Uw schoonbroer A. H. N. (...) werkt ook voor de VN missie UNAMI en is als directeur van de afdeling uw directe meerdere. Uw schoonbroer M. H. N. (...) (OVnr. (...)) is met u mee gevlucht naar België.

U had gehoord dat mensen die voor de Amerikanen werkten asiel konden aanvragen bij de Amerikaanse ambassade. Uw schoonbroer A. (...) had ook al asiel aangevraagd en u besloot het ook te doen. Hoewel u nooit persoonlijke problemen heeft gekend, leek het u een kans. Op 25 februari 2014 heeft u met uw gezin een 1e interview mogen afleggen op de Amerikaanse ambassade in de groene zone van Bagdad.

Enkele dagen later, begin maart 2014, zouden er 4 mannen in militair uniform bij u een huiszoeking hebben gedaan. U liet ze binnen, maar kort daarna begonnen ze vragen te stellen over uw werk en werd u als verrader en spion bestempeld. De mannen hebben vervolgens 5.000 US dollar buitgemaakt en verlieten uw woning. U en uw gezin bleven ongedeerd.

In december 2014 kwamen de 4 mannen terug. U herkende ze meteen als uw eerdere belagers. Dit keer gaf u ze 2.000 US dollar, het geld dat u op dat moment in huis had. Uw belagers maanden u aan niet te verhuizen en ook niet naar de autoriteiten te stappen. Ze zouden u beschermen, elders zouden ze dat niet kunnen doen en zou u ten prooi vallen aan andere groeperingen met minder tolerantie voor mensen die voor de Amerikanen werkten. U vatte dat op als een doodsb bedreiging.

In mei 2015 keerden de mannen wederom terug. De mannen waren dit keer niet in uniform. Dit keer vroegen ze 50.000 US dollar. U kreeg een maand de tijd om het bedrag bij elkaar te krijgen. U gaf te kennen dat u niet over dat bedrag beschikte. Uw belagers toonden foto's van uw vrouw en kinderen waarop zij net de school verlieten. U vatte dit op als een bedreiging. Ze zouden een gezinslid ontvoeren als u het bedrag niet zou betalen. U heeft uw schoonbroer gevraagd om vliegtuig tickets te kopen voor Turkije. U bent vervolgens direct vertrokken. U had zelfs niet de kans om bagage mee te nemen.

Gedurende de periode dat u werd belaagd, lichtte u de Amerikaanse ambassade in over de voorvallen en vroeg u hen de procedure te versnellen. U kreeg het advies om van adres te veranderen. Een andere mogelijkheid bestond erin om in Jordanië of Egypte de procedure verder te zetten, maar u kreeg geen inreisvisa voor deze landen.

Op 29 mei 2015 verliet u Irak. U bent met het vliegtuig van Bagdad naar Turkije gereisd. U bent vervolgens ongeveer twee maanden in Turkije gebleven. U bent van Turkije naar Griekenland gereisd, om via een reis langs enkele Balkanlanden, in Hongarije aan te komen. Vervolgens heeft u uw reis verder gezet om, via Oostenrijk en Duitsland, België te bereiken op 15 augustus 2015. Op 17 augustus 2015 heeft u asiel aangevraagd in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende originele documenten neer: de identiteitskaarten van u en uw gezinsleden, de nationaliteitsbewijzen van u en uw gezin, behalve die van uw zoon, uw rijbewijs, uw woonkaart, uw rantsoenkaart en 5 werkbadges. Tevens legde u de kopieën neer van 4 brieven van uw werkgever, 2 werkfiches en 1 arbeidscontract.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u heeft verklaard reeds in juni 2013 een asielprocedure te zijn opgestart onder het US Refugee Admissions Program (USRAP). Onder het USRAP programma komt u in aanmerking voor asiel in de Verenigde Staten als uw beroepsactiviteiten gelieerd zijn aan de Amerikaanse aanwezigheid in Irak en u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft omwille van deze beroepsactiviteit (zie USRAP eligibility guidelines in de blauwe map). U heeft echter verklaard geen persoonlijke vrees voor vervolging te hebben gehad ten tijde van de aanvraag (gehoorverslag CGVS, dd. 19/5/2016, p. 11). U en uw echtgenote zouden gezien jullie hoge scholingsgraad hebben moeten weten dat u niet in aanmerking zou komen voor asiel. Dat blijkt ook uit het feit dat niet u, maar uw vrouw een aanvraag heeft ingediend (CGVS, p. 11). Uw echtgenote heeft de aanvraag ingediend als zus van A. H. N. (...), tevens uw meerdere op het werk, die zogezegd wel een persoonlijke vrees voor vervolging koesterde. A. H. N. (...) was tevens een goede vriend van u en uw buurman in de Al-Hurriya wijk. Ten

tijde van het gehoor op 19 mei 2016 was A. (...) nog steeds woonachtig op dat adres in Bagdad. U gevraagd hebbende naar de problemen van uw schoonbroer wist u alleen te vertellen dat hij werd bedreigd (CGVS, p. 11-12). Ook uw echtgenote moest het antwoord schuldig blijven. Zij verklaarde dat ze niets wist van de inhoud van de problemen van A. (...), hoewel hij verschillende problemen zou hebben (CGVS B, p. 7-11). Meerdere keren is er naar de problemen van A. (...) gevraagd, waarbij werd gesteld dat het meest concrete probleem is dat hij voor de Amerikanen werkte (CGVS B, p. 7). Ondanks de zeer hechte band die u en uw echtgenote heeft met A. (...) (CGVS B, p. 7), weet u noch uw echtgenote niks van zijn problemen. Het verbaast bovendien dat u verklaarde dat u niks over uw problemen met iemand deelde. Uw echtgenote verklaarde zeer duidelijk dat u uw beide problemen met A. (...) besprak. Het was ook A. (...) die u adviseerde om het land te verlaten en het was ook A. (...) die u als ziek heeft gerapporteerd op het werk (CGVS B, 8-9). Het verzwijgen van uw relatie tot uw schoonbroer A. (...), ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op essentiële punten.

Bovendien is uw relaas omtrent de afpersing weinig aannemelijk. U verklaarde dat de eerste intimidatie enkele dagen na uw bezoek aan de Amerikaanse ambassade plaatsvond (CGVS, p. 10). U vermoedde dat ze uw adres hebben gevonden, omdat ze u gevolgd hebben. Ze vertelden u ook nadrukkelijk dat ze gezien hebben dat u uit de Amerikaanse ambassade kwam (CGVS, p. 10). Dat was immers hun bewijs dat u voor de Amerikanen werkte. Het is wel erg opmerkelijk, daar de Amerikaanse ambassade in de groene zone is gevestigd net als uw werkgever. Wie de groene zone zou willen betreden moet zich identificeren en wordt gecontroleerd. Wie geen reden heeft zich naar daar te begeven kan de zone ook niet betreden. Uw belagers moeten dus ook in de groene zone zijn geweest en een geldige reden hebben gehad zich daar te begeven. Hun identiteit is gecontroleerd en ze zijn bekend bij de beveiligingsbeambten daar. Het is dan ook zeer merkwaardig dat u uw werkgever niet heeft ingelicht over het incident (CGVS, p. 13). Uw echtgenote vond het logisch dat u uw werkgever, de VN missie UNAMI, niet op de hoogte heeft gebracht. "Waarom zou u, ze hebben er niks mee te maken", aldus uw echtgenote (CGVS B, p. 8).

Bovendien heeft u ook geen aangifte gedaan. De mannen waren in uniform en mogelijks politiemannen of van het leger. U verklaarde dat u het zo alleen maar erger had kunnen maken (CGVS, p.13). De daders waren voor u en uw echtgenote duidelijk herkenbaar, daarom kon u ze de tweede en derde keer ook direct herkennen (CGVS, p.14; CGVS, p. 9). U kon perfect actie ondernemen tegen uw belagers, maar u deed niks. U nam zelfs geen voorzorgsmaatregelen. De eerste keer werd u 5.000 US dollar afhandig gemaakt, de tweede keer 2.000 US dollar. Er mag verwacht worden dat dergelijke grote bedragen niet meer in huis worden gehouden als u al eens het slachtoffer bent geweest van afpersing. U daarmee geconfronteerd stelt u dat het eigenlijk om niet zoveel geld ging, het was maar een maandloon (CGVS, p. 11, p. 13), soms had u zelfs meer in huis, bovendien is het normaal in Irak (CGVS B, p. 9). Uw lakse houding ten aanzien van het geld en uw weigering om actie te ondernemen tegen uw belagers, maken uw verhaal weinig geloofwaardig. Bovendien is de kans erg gering dat criminelen die zich in de groene zone hebben begeven, u vervolgens volledig herkenbaar komen afpersen. U vervolgens weer voor lange tijd met rust laten, om u wederom volledig herkenbaar een 2e en zelfs 3e keer af te persen.

Daarnaast had u heel gemakkelijk naar een ander adres kunnen verhuizen. U woonde immers in een huurhuis (CGVS, p.15; CGVS B, p. 11). Uw schoonbroer, buurman en tevens chef op het werk, A. (...), verbleef geregeld in de groene zone in verband met zijn eigen veiligheidssituatie (CGVS B, p. 8). A. (...) had u kunnen helpen met een relocatie. Uw gezamenlijke inkomen bedroeg ongeveer \$ 3.250 US dollar, ruim voldoende om elders een woning te gaan huren. Uw verklaring dat u dat niet deed, omdat u anders uw werk moest opgeven (CGVS, p. 14), is geen afdoende verklaring. U dacht er wel aan om naar een andere wijk te gaan, maar u en uw echtgenote wisten dat ze u gingen volgen en vermoorden (CGVS, p. 11, P. 14; CGVS B, p. 9-10). Uw verklaring dat u vrees had om aangifte te doen, omdat uw belagers in uniform waren en u aldus geen vertrouwen had in de overheid, is ongeloofwaardig. U stelt immers dat de politie en het leger mogelijks met uw belagers meewerken en dat u daarom nergens meer veilig was (CGVS, p. 13; CGVS, p. 9). U stelt verder dat u niet kon verhuizen, omdat u het dreigement erg serieus nam (CGVS, p. 14). Dat iemand met een dergelijke vrees voor de overheid via de internationale luchthaven van Bagdad het land verlaten heeft, ondermijnt uw verklaringen dat u een gegronde vrees voor de overheid zou dienen te koesteren. Bijgevolg is de door u geschetste gang van zaken in geen geval een geloofwaardig en overtuigend relaas van de feiten. Als u werkelijk het doelwit van vervolging zou zijn geweest en angst voor de gewapende macht diende te koesteren, kan men logischerwijs verwachten dat u anders gehandeld zou hebben.

Tot slot dient er nog te worden opgemerkt dat uit een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen en de verklaringen van uw vrouw, er een aantal tegenstrijdigheden blijken te zijn die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend ondermijnen. U geeft aan met niemand gesproken te hebben over de incidenten, zelfs niet met uw moeder (CGVS, p. 13-14). Uw echtgenote verklaarde echter dat u er uitgebreid over gesproken heeft met uw schoonbroer A. (...), hij heeft u zelfs geadviseerd

om het land te verlaten (CGVS B, p. 8-9). U verklaarde bovendien dat uw schoonbroer de tickets voor u heeft gekocht (CGVS, p. 11) en dat uw broer F. H. (...) uw documenten heeft nagestuurd (CGVS, p. 7). Het is erg vreemd dat u van hem nog diensten vraagt, maar dat u hem op geen enkel moment heeft willen inlichten, omdat het gevaarlijk kan zijn voor de mensen om u heen (CGVS, p. 13). Bovendien is uw schoonbroer M. H. N. (...) (OVnr. (...)) met u meegereisd. U noch uw echtgenote heeft iets over hem gezegd, terwijl er nadrukkelijk is gevraagd of er nog andere familieleden zijn met problemen (CGVS, p. 15; CGVS B, p. 4, p. 11). Enkel A. (...) zou problemen hebben en hij woont nog op hetzelfde adres, naast uw voormalige woning waar al uw problemen zich voordeden. A. (...) heeft overigens nooit problemen gehad op dat adres (CGVS B, p. 8, p. 11).

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De documenten in verband met uw werk tonen enkel aan dat u effectief voor de VN missie UNAMI heeft gewerkt. De andere documenten dienen enkel ter staving van uw identiteit en plaats van herkomst, waarover er geen twijfel bestaat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr.

25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische

burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het

leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van "de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel". In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: PR CGVS) en van "de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. *Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM en naar artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.*

2.2.2. *Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).*

2.2.3. *De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.*

2.2.4.1. *Aangaande de opmerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij verklaarde reeds in juni 2013 een asielprocedure te zijn opgestart onder het US Refugee Admissions Program (USRAP), waarbij het evenwel haar vrouw was die de aanvraag heeft ingediend als zus van A. H. N., tevens de meerdere van verzoekende partij op het werk, die zeggend wel een persoonlijke vrees voor vervolging koesterde, terwijl verzoekende partij noch haar echtgenote iets blijkt te weten van diens problemen ondanks de zeer hechte band die zij met hem zouden hebben, bemerkt verzoekende partij vooreerst dat zij reeds in juni 2013 een asielprocedure had opgestart omdat de algemene situatie er al uiterst onveilig was en zij vreesde voor represailles omwille van haar tewerkstelling bij de VN. Waar verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat het verzwijgen van haar relatie tot haar schoonbroer A. de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op essentiële punten ondermijnt, meent verzoekende partij dat haar bezwaarlijk verweten kan worden de relatie tot haar schoonbroer A. te hebben verzwegen wanneer verwerende partij nagelaten heeft hierover vragen te stellen.*

2.2.4.2. *De Raad bemerkt vooreerst dat, daar waar verzoekende partij opmerkt dat zij reeds in juni 2013 een asielprocedure had opgestart omdat de algemene situatie er al uiterst onveilig was en zij vreesde voor represailles omwille van haar tewerkstelling bij de VN, verzoekende partij in het USRAP programma slechts in aanmerking komt voor asiel in de Verenigde Staten als haar beroepsactiviteiten*

gelieerd zijn aan de Amerikaanse aanwezigheid in Irak en zij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft omwille van deze beroepsactiviteit (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 3). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal gaf verzoekende partij echter uitdrukkelijk aan geen persoonlijke vrees voor vervolging te hebben gehad ten tijde van de aanvraag (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 19/05/2016, p. 11), waardoor zij en haar echtgenote gezien hun hoge scholingsgraad hadden moeten weten dat verzoekende partij niet in aanmerking zou komen voor asiel. Dit blijkt tevens uit het feit dat niet verzoekende partij, maar haar vrouw een aanvraag heeft ingediend (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 19/05/2016, p. 11) en dit als zus van A. H. N., tevens de meerdere van verzoekende partij op het werk, die zogezegd wel een persoonlijke vrees voor vervolging koesterde. Wanneer verzoekende partij en haar echtgenote evenwel bevraagd worden over de problemen van A, blijkt dat zij hierover nauwelijks informatie hebben (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 19/05/2016, p. 11-12; administratief dossier, stuk 5B, gehoorverslag CGVS d.d. 19/05/2016, p. 7-11). Tevens werd door verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij verklaarde dat zij niets over haar problemen met iemand deelde, terwijl haar echtgenote zeer duidelijk verklaarde dat verzoekende partij haar beide problemen met A. besprak. Deze vaststellingen, waaruit blijkt dat verzoekende partij haar relatie tot haar schoonbroer A. verzwijgt, ondermijnen de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas op essentiële punten. Het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij nagelaten zou hebben hierover vragen te stellen, mist feitelijke grondslag, daar uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar de problemen van haar schoonbroer en tevens gevraagd werd of zij haar problemen met iemand deelde.

2.2.5.1. Waar verwerende partij haar relaas omtrent de afpersing weinig aannemelijk acht, wijst verzoekende partij erop dat zij slechts vermoedde dat haar belagers haar hebben zien weggaan van de ambassade. Overigens kan éénieder op straat de personen die de groene zone verlaten zien en deze beschuldigen om met de vijand te werken. Bovendien gaf verzoekende partij zelf aan verbaasd te zijn geweest dat de ouders te weten zijn gekomen dat zij in de groene zone werkte en dat het dan ook mogelijk was dat een buur het hen had verteld.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij evenwel op haar verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat haar belagers haar nadrukkelijk vertelden dat ze gezien hebben dat zij uit de Amerikaanse ambassade kwam (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 19/05/2016, p. 10). Ze zouden haar dus niet gewoon de groene zone hebben zien verlaten – hetgeen, zo stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift, ook door de personen buiten de groene zone gezien zou kunnen worden – doch wel specifiek de Amerikaanse ambassade hebben zien verlaten. Verwerende partij bemerkt dan ook terecht dat, daar de Amerikaanse ambassade in de groene zone is gevestigd en men de groene zone enkel kan betreden met een geldige reden, na identificatie en controle, ook de belagers van verzoekende partij in de groene zone geweest moeten zijn en een geldige reden hebben gehad zich daar te begeven. Derhalve kan ervan worden uitgegaan dat hun identiteit werd gecontroleerd en dat zij bekend zijn bij de beveiligingsbeambten daar. In dat licht is het dan ook uiterst merkwaardig dat verzoekende partij haar werkgever, de VN missie UNAMI, die tevens in de groene zone is gevestigd, niet op de hoogte heeft gebracht van dit incident, en dat haar echtgenote dienaangaande zelfs aangaf dat het logisch was dat verzoekende partij haar werkgever niet op de hoogte heeft gebracht aangezien ze er niets mee het maken hebben. Dergelijke onaannemelijke verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde afpersing omwille van haar werk.

2.2.6.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat de lakse houding van verzoekende partij ten aanzien van het geld en haar weigering om actie te ondernemen tegen haar belagers haar verhaal weinig geloofwaardig maken en dat de kans bovendien erg gering is dat criminelen die zich in de groene zone hebben begeven, verzoekende partij vervolgens volledig herkenbaar komen afpersen, haar vervolgens weer voor lange tijd met rust laten, om haar wederom volledig herkenbaar een 2^e en zelfs 3^e keer af te persen, stelt verzoekende partij dat van haar niet verwacht kan worden dat zij een aangifte hiervan zou doen gelet op het huidige klimaat in Irak, waar de burgers geen vertrouwen meer hebben in de overheid die onmachtig en corrupt is. Dit geldt des te meer nu haar belagers in uniform waren en het leden betroffen van één van de vele milities aanwezig in Bagdad. Bovendien heeft zij wel degelijk iets ondernomen, daar zij naar de ambassade is gegaan om een versnelling van haar asioldossier te vragen. Dit was voor haar de beste kans om het land te verlaten. Na het derde bezoek van haar belagers nam verzoekende partij de beslissing om onmiddellijk te vertrekken daar geen enkele autoriteit in Bagdad haar tegen deze personen zou kunnen beschermen.

2.2.6.2. De Raad acht het evenwel geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij, nadat zij afgeperst wordt voor een grote som geld door duidelijk herkenbare personen, geen enkele actie hiertegen onderneemt en nalaat aangifte hiervan te doen. Verzoekende partij tracht het gegeven dat zij geen aangifte heeft gedaan weliswaar te verklaren door de uitleg dat haar belagers in uniform waren en dat zij aldus geen vertrouwen had in de overheid, daar de politie en het leger mogelijks met haar belagers meewerkten, doch wijst de Raad dienaangaande op de motivering in de bestreden beslissing dat aan de door verzoekende partij geuite vrees voor de overheid geen enkel geloof kan worden gehecht daar zij via de internationale luchthaven van Bagdad het land verlaten heeft. Verzoekende partij brengt dan ook geen overtuigende uitleg aan waarom zij geen aangifte heeft gedaan van de afpersingen waarvan zij het slachtoffer werd. Daarnaast werd door verwerende partij bovendien vastgesteld dat verzoekende partij zelfs geen voorzorgsmaatregelen nam nadat zij een eerste keer het slachtoffer was geworden van een afpersing. Zo bleek zij, nadat zij een eerste keer werd afgeperst voor 5.000 US dollar, nog steeds grote bedragen geld in huis te hebben en kon haar tijdens een tweede bezoek door haar belagers nog steeds 2.000 US dollar afhandig worden gemaakt. Nochtans mag verwacht worden dat dergelijke grote bedragen niet meer in huis worden gehouden als men al eens het slachtoffer is geweest van afpersing. Dat zij in de periode dat zij werd belaagd naar de Amerikaanse ambassade is gegaan om een versnelling van haar asiëldossier te vragen, kan geenszins beschouwd worden als een overtuigende actie tegen haar belagers, daar het behandelen van haar asielaanvraag hoe dan ook nog enige tijd in beslag zou nemen en verzoekende partij tijdens deze periode nog steeds blootgesteld was aan eventuele afpersingen door haar belagers. Evenmin doet dit afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij naliet aangifte te doen tegen haar belagers en voorzorgsmaatregelen te nemen om dergelijke afpersingen in de toekomst onmogelijk te maken, hetgeen allesbehalve geloofwaardig overkomt.

2.2.7.1. Waar verwerende partij stelt dat verzoekende partij heel gemakkelijk naar een ander adres had kunnen verhuizen, oppert verzoekende partij dat het niet zo makkelijk is om te verhuizen en dat verwerende partij absoluut geen rekening houdt met de huidige situatie in Bagdad en nog minder met haar verklaringen hieromtrent.

2.2.7.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij toen zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom zij niet verhuisd is, louter stelde dat zij dit niet deed omdat zij anders haar werk moest opgeven (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 19/05/2016, p. 14), hetgeen geenszins een afdoende verklaring is daar aangenomen kan worden dat verzoekende partij haar eigen veiligheid en dat van haar gezin zou laten primeren. Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat het voor haar wel degelijk mogelijk was elders een woning te gaan huren. Zo had haar schoonbroer, buurman en tevens chef op het werk, A., die geregeld in de groene zone verbleef in verband met zijn eigen veiligheidssituatie, haar kunnen helpen met een relocatie en bedroeg het gezamenlijke inkomen ongeveer 3.250 US dollar, ruim voldoende om elders een woning te gaan huren (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 19/05/2016, p. 14; administratief dossier, stuk 5B, gehoorverslag CGVS d.d. 19/05/2016, p. 8-11).

2.2.8.1. In verband met de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar verklaring met niemand gesproken te hebben over de incidenten, zelfs niet met haar moeder, en anderzijds de verklaring van haar echtgenote dat verzoekende partij er uitgebreid over gesproken heeft met haar schoonbroer A., meent verzoekende partij dat dit een detail betreft. Verzoekende partij volhardt enerzijds dat zij met niemand gepraat heeft over haar problemen, "dat wilt zeggen niet met zijn vrienden, familie, collega's, of met zijn burens,..." , doch geeft anderzijds aan dat uit haar verklaringen redelijkerwijs verstaan kan worden dat zij hierover wel gesproken heeft met haar schoonbroer, daar zij spontaan aangaf contact te hebben genomen met haar schoonbroer nadat de belagers een derde keer bij haar thuis waren gekomen.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat kan worden verwacht dat verzoekende partij en haar echtgenote eenduidige verklaringen kunnen afleggen over de personen die zij in vertrouwen hebben genomen over de problemen die geleid hebben tot hun vlucht uit hun land van herkomst, quod non. Daar dit de kern van hun asiërelaas raakt, betreft het geenszins een detail. Met bovenstaand betoog schept verzoekende partij allerminst duidelijkheid en bevestigt zij daarentegen het tegenstrijdige karakter van hun verklaringen dienaangaande. Immers houdt zij enerzijds vol met niemand over haar problemen te hebben gepraat, doch lijkt zij anderzijds dan weer aan te geven dat zij wel degelijk over haar problemen heeft gepraat met haar schoonbroer. Deze verklaringen zijn geenszins met elkaar verenigbaar. De opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij zijn desbetreffend dan ook manifest tegenstrijdig en verzoekende partij weerlegt hiermee evenmin de vastgestelde tegenstrijdigheid

tussen haar verklaring met niemand erover te hebben gesproken en de verklaring van haar echtgenote dat verzoekende partij er met haar schoonbroer heeft over gesproken.

2.2.9.1. Verzoekende partij betoogt verder dat verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden "met huidig context van religieus- en politiekgerichte binnenlandsgewapend conflict in het land van herkomst van verzoeker". Verzoekende partij wijst erop dat het algemeen bekend is dat de internationale instellingen, zoals de VN, verafschuwd worden in Irak en dat iedereen die voor zulke instellingen werkt als ongelovige en als vijand beschouwd wordt. Uit de UNHCR Guidelines van mei 2012 en een rapport van Caritas International en CIRE van mei 2016 blijkt dat burgers die betrokken zijn bij de Iraakse overheid en/of bij internationale verenigingen een welbepaalde risicogroep vormen. Verzoekende partij loopt dan ook, gelet op haar tewerkstelling bij de VN, een reëel risico tot vervolging in Irak.

2.2.9.2. De Raad erkent weliswaar dat de tewerkstelling van verzoekende partij bij de VN missie UNAMI op zich niet betwist wordt, doch dient benadrukt te worden dat een dergelijke verwijzing naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.10. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, delen 2 en 5) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico

loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité* / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 2), de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgefallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "Irak – Vrijwillige terugkeer" van 24 juni 2016 (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 4)).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Betreffende voormelde COI-rapporten voert verzoekende partij de schending aan van artikel 26 PR CGVS, van "de algemene rechtsbeginsels van tegenstelbaarheid der debatten en van de rechten van verdediging", van artikel 13 EVRM en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie daar tal van bronvermeldingen anoniem zijn omwille van de veiligheid en, of contactgegevens niet worden vermeld omwille van vertrouwelijkheid. Dit betoog kan door de Raad echter niet worden gevolgd.

De Raad wijst er immers op dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel 26 PR CGVS blijkt dat de verplichtingen vervat in dit artikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: "(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen." (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel "(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen" (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoekende partij bekritiseerde COI-rapporten – die algemene rapporten betreffen omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking hebben op de feitelijke aspecten van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas en die niet worden gebruikt om haar vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS vallen. Zodoende is de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig en kan niet worden ingezien hoe haar recht op verdediging desbetreffend zou zijn geschonden. Het komt immers aan verzoekende partij toe andersluidende informatie aan te reiken waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt en de conclusie die zij hieraan verbindt niet correct zouden zijn. Het louter aanhalen van een aantal al dan niet grote aanslagen en de eraan verbonden slachtoffers is zoals verder blijkt desbetreffend onvoldoende.

Verder kan nog worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak 'Sufi and Elmi v. the United Kingdom' (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde: "233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.") In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde COI-rapporten informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen

naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapporten blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in de rapporten, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoekende partij zelf. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen. De informatie vervat in de bekritiseerde COI-rapporten werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijst en als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 5-18) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar verschillende recente (zware) aanslagen in Bagdad in de periode januari-juli 2016 waarbij zij opmerkt dat hierbij veel burgerslachtoffers vielen – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat zelfs in de periodes dat asielzoekers uit Bagdad wel bescherming kregen het leven in Bagdad niet stil lag, bemerkt de Raad nog dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie als een geheel moet worden gelezen en dat het feit dat het leven in Bagdad niet is stilgevallen samen gelezen moet worden met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 19 mei 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden

beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 19 mei 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT